

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Jesus Christus nullis usus est Oratoribus ad stabiliendum Regnum suum in mundo vi ac robore eloquentiæ humanæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Iesus Christus nullis usus est Oratoribus ad stabilendum Regnum suum in mundo vi ac robore eloquentiæ humanæ.

ARTICULUS III.

Imperium Cæsarum firmiter stabilitum erat in mundo vi ac potentiâ armorum; illud dæmonum firmiter adhuc stabilitum fuit supra animas hominum vi ac valore superstitionum, quæ dominabantur ubique, quæque summa cum religione observabantur velut oracula cæli.

Non erat Imperium Cæsarium, quod Iesus Christus aucupabatur, & ideò mirum non est, quòd usus non fuerit armis materialibus ad expugnandum illud. Imperium erat dæmonum, quod destruere volebat, ut suum super ruinas ipsius imperium fundaret, seque ostenderet supremum Monarcham, Principem ac DEum animarum. Hinc est, quod magnus Apostolus dixerit:

2. Cor. 10. *Arma militiæ nostræ non carnalia sunt; eòquòd non corpora, sed animas expugnare ac vincere statutum sit nobis. Hinc cælum armans Apostolos in die Pentecostes, non misit illis gladios, dum ipsos misit ad expugnationem mundi, nolens ipsos adhibere manum ad effundendum sanguinem è venis, sed misit ipsis*

Cur Iesus Christus dederit Apostolis linguas pro gladius.

linguas, volens, ut adhiberent verba veritatis, ad educendum errorem & ignorantiam ex animabus.

Verùm oportuit cælum mittere has linguas divinas, quia nulla in terris erat lingua, id est, eloquentia humana, cui vis inerat ingens hoc opus feliciter exaltandi: Contribuebant omnia ad conservandum firmiter imperium, quod exercebat in animas diabolus. Erant inprimis sensus exteriores, quibus plerique homines se moderabantur, qui fortiter pugnabant pro iis, & mundo persuadebant, aliam non esse divinitatem, nisi Deos aureos & argenteos, æreos, lapideos, ligneos, quos volebant, quosque interdum audiebant pronuntiare sibi oracula voce sensibili.

Erant voluptates corporis, qui-
bus totus propensione naturali
inhiet mundus: siquidem dolo-
sâ hâc tenebantur malitiâ, ut sibi
persuaderent, voluptates esse res
divinas, adeoque esse Deum e-
brietatis & epularum, qui erat
Bacchus; esse Deum vindictarum
& homicidiorum, qui erat
Mars; esse Deum furtorum & frau-
Quàm firmi-
ter stabilitum
fuerit imperi-
um dæmo-
num in mun-
do.

fraudum, qui erat Mercurius; esse Deum etiam impudicitiarum & voluptatum carnalium, quem viri sanctè possent imitari, qui erat Jupiter, & insuper Deam, cujus vestigia decenter premere possent foeminae, quae erat Venus. An captivare & constringere poterant homines catenis fortioribus, quam illis, ubi inclinationes naturae corruptae & iura religionis tam bene conveniebant?

Et quod magis ipsorum confirmabat causam, habebant pro se lumen rationis humanae, quae cum attollere se supra seipsam non posset ad cognoscendum res divinas, facile quaedam inducebatur verisimilitudine & externae specie ad tribuendum divinitatem rebus humanis. Videbat ipsa idolis exhiberi obsequia magno cum splendore caeremoniarum, adorari ipsa à supremis mundi potestatibus, Imperatores ipsos illis immolari propriis manibus victimas. Videbat Sapientes, Philosophos doctissimos confirmare & approbare illa speciosis rationibus, sicut & facundissimos Oratores, qui illorum elogia aureis deprædicabant verbis. Videbat denique ritum publicum, consuetudinem universalem, & exemplum multitudinis trahentis post se omnes alios in particulari, eâ ratione,

quâ torrens è vertice montis dilapsus trahit omnes post se aquas eadem præcipientes inundatione. Nihil hic melius stabilitum erat, quam magnum hoc dæmonum in omnes animas imperium: quæ ergò potestas satis habebat virium ad illud evertendum?

Si Iesus Christus illud destrue-
re volens, egisset velut homo & humanis uti voluisset mediis, plures legiones facundissimorum Oratorum, & sapientissimorum Philosophorum non suffecissent, nec habuissent sat roboris ad concutiendum illud vel modicum; videre fuisset pugnare eloquentiam contra eloquentiam, rationes contra rationes, verborum strepitus & disceptationes nunquam intermissas, in quibus veritas discerpitur quidem, sed non discernitur, ad hoc ut agnosceretur, & nemo ex illis cedere, herbamque porrigere voluisset. Sed vide prodigium: Eligit solum duodecim viros pauperes nullâ exarmatos facundiâ, nullâ imbutos literaturâ humanâ; suo duntaxat verbo, & verbo simplicissimo ipsorum instituit ora; & unico hoc instructos apparatu mittit ipsos ad expediendum magnum hoc momenti maximi negotium.

Imaginare tibi, in occursum tibi venire S. Apostolum

Iesus Christus non usus esse loquentiâ humana ad lucrandos animos.

Quantum
portentum
videre eun-
tem sanctum
Petrum Romam, ad sta-
biliendum illi
imperium JE-
su Christi,

lum Petrum, quando Romam versus suum dirigebat iter: vidisses hominem simplicem, qui pedester incedens & malè vestitus, carebat & armis & argento & societate, solus ambulans, destitutus omnibus, verba faciens tecum eâ facundiâ; quæ expectari potest à sene quodam piscatore, qui suam contriverat vitam inter remos & retia pauperis alicujus naviculæ.

Quo vadis miser homo! Vado Romam. Quid ibi facturus? Vado instructurus totam hanc magnam civitatem, illumque edoctrurus religionem, quam non noverat hucusque. Sed Roma instructa est in omnibus, à sapientissimis, quos mundus amplectitur viris; ipsa est centrum cunctarum Religionum totius universi. Non est DEus in mundo, quem non agnoscat, quem non adorat. Demonstrabo ipsi, quod ignara sit & supersticiosa, ostendamque ipsi DEum, pro quâ dimittet cæteros omnes. Vah! quis est iste DEus, quem annuntiare ipsis voles? Est homo, qui natus est pauper in stabulo, qui pauper vixit, quiq; mortuus est in cruce, condemnatus à Pilato Præside Romanorum, & supremo affectus supplicio à Judæis. Vah! miser & simplex homo, quis talia te proponentem audiet? inures ipse tibi notam stultitiæ.

Quid dices ipsis, ut fidem adhibeant, ipsum esse DEum?

Dicam ipsis, quod ille sit omnipotens Creator cœli & terræ, quod sit supremus Dominus, qui dederit ipsis esse, quod teneat vitam & salutem hominum in manibus suis, quod commune sit remedium omnium peccatorum in mundo, & universalis omnium mortalium Redemptor, quodque aliquando comparandum sit illis omnibus coram tribunali justitiæ ipsius, ut judicentur ab illo juxta opera sua; quod duas æternitates suis constringat manibus, unam beatam & infinitis plenam bonis, ad largiendum hanc bonis, & alteram infelicem ac horrendis refertam tormentis, ad infligendum hanc malis.

Sed quam rationem, quodve argumentum afferes illis, ut inducas ipsos ad credendum, hæc esse vera? aliam afferre non possum rationem, nec efficacius allegare argumentum, nisi quod ipsemet hoc dixerit, isque infinita sit veritas, cui omnes mortales credere teneantur.

Dic mihi ergo, quo uteris artificio, ut persuadeas ipsis fidem, quæ tam parum habet verisimilitudinis, quæque ipsi repugnat sanæ rationi? Non aliquo utar artificio, sed dicam ipsis omnino simpliciter, quod oporteat ipsos deferere suos omnes falsos DEos,

Mirabilis
concio sancti Petri.

Deos, contemnere omnes splendidas paganæ suæ superstitionis caeremonias, condemnare omnem falsæ suæ religionis doctrinam, ut credant in IESUM Christum, velut solum verum DEUM, quem oporteat adorare; quod oporteat ipsos immutare mores, alia sequi placita, alia tenere scita, alium amplecti agendi & vivendi modum, & totum operari contrarium ei, quod operantur modo, ut sub ipsius vivere possint legibus, ipsum sequi, ipsius vitam imitari? an tantis ipsa abundat illecebris, ut tanto totum succendat mundum desiderio amplectendi ipsam? Non; siquidem ipsa exacta est in paupertate, in humiliatione, in persecutionibus, in afflictionibus.

Omnis sapientia mundi se opponit IESU Christo.

Verum an consideras, quinam sint illi, quibus ejusmodi res proponere tibi stat fixum animo? an nosti tria hominum genera esse in mundo? Nonnullos magnates, potentes, divites: alios sapientes, doctos, & politicos in primis gnaros: aliquos voluptarios, in luxum ac delicias effusos. Potentes & nobiles non sunt idonei, ut recipiant legem ab aliquo, cum ipsi prætendant suarum esse partium, condere & imponere leges aliis; divites submittere se non volent, nec se humiliare, eòquod credant se esse mundi Deos & omnia de-

bere subesse sibi. Sapientes & docti admittere nolent disciplinam & instructionem ab homine simplici, cum videantur sibi præripere palmam excultissimis quibusque & geniis & ingeniiis, solos se esse sæculi soles, cunctaque sua effata accipienda esse velut oracula. Et voluptuarii tandem, qui solos beatos se credunt, qui invenisse se putant, quam alii inquirunt, felicitatem, adeò contenti sunt secum ipsis, ut pro nulla re suam vellent immutare conditionem. An omnes tuo voles inflectere verbo, sicut inflecti solent arundines vento. Aliis ergò tibi opus esset illecebris fortioribus, aliis honoribus, aliis divitiis, aliis scientiis, aliis voluptatibus, aliisque prærogativis magis allicientibus, quas illis promittas, ut ipsos obstringas ad dimittendum illas.

Non, nullâ ipsos lætabo spe, toto tempore vitæ, nec honorum, nec voluptatum, nec divitiarum; econtrario dicam ipsis: Si sequi vultis IESUM Christum, totum commodum, quod sperandum & expectandum vobis sit in hac vitâ, est, quod magni tolerandi vobis erunt contemptus, nemo non oppugnet vos, sævis exagitabimini persecutionibus, trademini iudicibus, condemnabimini velut facinorosi & nefandorum criminum

num rei, moriemini fortassis per manus carnicum, alii suspensi, alii combusti, alii ense percussi, alii in bestiarum morem dilaniati, discerpti, excarnificati.

Omnis voluptas, quæ exspectat vos, dum insistere voletis vestigiis Iesu Christi, erit, renuntiare omnibus sensuum illecebris, mortificare absque intermissione vestra corpora, portare crucem pœnitentiæ cunctis diebus vitæ vestræ.

Denique omne, quod ex eo in vos proficiscetur lucrum quoad vivetis in mundo, est, quod omnes vestras diripient facultates, vestras vos exuent muneribus, vestras addicent fisco domos, ignominosè vos vendent velut mancipia, vel è vestrà relegabunt vos patriâ in insulam quandam desertam, ubi deserti vitam spirabitis, quoad exspirabitis, miserabilem. Ecce omnia, quæ promittere possum iis, qui adorare volent, quem annuntio, Deum; hæc namque ratione exceptus fuit ipsemet in hoc mundo, dicens nobis; quod non oporteat discipulum majorem esse Magistro, nec blandius accipi servum suo Domino.

O Deus! qualis hæc concio, quæ fieri debeat coronæ Magnatum, Sapientum, divitum, voluptuariorum, innumerorum hominum, qui nonnisi repleti sunt spiritu sæculi! Ubi estis vos

insignes mundi creatores? Quid videtur vobis de hoc eloquentiæ genere tam apto ad dissuadendum id, quod vult persuadere, & ad conciliandum summum horrorem ab eo, cujus adnititur conciliare amorem. Quis vobis de tantâ ipsius fortitudine sensus, dum videtis ipsam tam efficaciter persuasisse id, quod volebat, ut fuerit mandatum executioni? Iesus Christus est agnitus Romæ pro solo Deo vero, & omnes Dii falsi expulsi sunt inde in perpetuum; doctrina & omnes vanæ superstitiones gentilitatis sunt abrogatæ, & Evangelia audita sunt ibi annuntiari velut oracula cœli.

Monarchæ sustulerunt Crucem Iesu Christi in diadematum suorum verticem, & ex ipsius opprobriis suam constituerunt gloriam: Sapientes suas relinquendo ratiocinationes, scientiis à se acquisitis suos clauserunt oculos, ut captivarent intellectum in obsequium fidei, & crederent res incomprehensibiles intellectui humano: divites suos aperuerunt thesauros, illos distribuerunt pauperibus, ut se ipsos accerferent pauperum numero, plures facientes sequelam Iesu Christi in hæc exspoliationem, quàm possessionem omnium divitiarum mundi: Voluptuarii amplexati sunt crucem pœnitentiæ, & plus volu-

Effectus admirabilis simplicis Prædicationis Evangelii.

Rrr

ptatis

Omnis sapientia humana confunditur.

pratis solidæ invenerunt in fen-
suum suorumque mortificatio-
ne, quàm invenerant, dum le-
nocinabantur ipsis. Didicerunt
homines non timere persecutio-
nes, nec exilia, nec exspoliatio-
nem bonorum, nec tormenta,
nec mortem ipsam pro gloriâ
JESU CHRISTI post obtentam ali-
quando ipsius cognitionem. De-
nique simplicitas sancti Petri &
aliorum Apostolorum exantla-
vit ea omnia, quæ omnis mun-
di sapientia & tota magnorum
oratorum facundia judicâset
prorsus impossibilia. Quid vi-
detur tibi de hoc prodigio.

Conversio
mundi major
est omnibus
miraculis JE-
su Christi.

An quid est, quod magis &
clarius ostendat virtutem divi-
nam & omnipotentem ener-
giam sub simplici verbo JESU
CHRISTI inclusam? Nonne lucu-
lenter hoc demonstrat, ipsum
esse idem Verbum æternum, sa-
pientiam infinitam, & virtutem
DEI Patris sui, qui ad nihilum
loquens, inde omnia extruxit
entia creata. Sanctus Augusti-
nus usque adeo admiratur mo-
dum, quo usus est Salvator in
convertendo mundo, ut credat
id esse ratione quâdam miracu-
lorum ipsius maximum: quid
enim est magis incredibile,
quam videre, hæc ratione cre-
didisse mundum, & cum non-
nisi parvum piscatorum nume-

rum misisset cum retibus fidei
in magnum hujus mundi Ocea-
num, ipsos conclusisse & cepisse
portentosam multitudinem
piscium generis diversi, magnos,
parvos, mediocres, id est, sim-
plicem plebem, doctos, divites,
nobiles, principes, monarchas,
qui omnes adorant JESUM CHRIS-
TUM pauperem, contemptum,
passum & pendentem in cruce?
Habeto verba S. Augustini: *Et
ipse modus, quo mundus credidit, si
consideretur, incredibilior invenitur.
Ineruditos liberalibus disciplinis, &
omnino, quantum ad istorum doctri-
nas attinet, impolitos, non peritos
Grammaticâ, non armatos Dialecticâ,
non Rhetoricâ inflatos piscatores
Christus cum retibus fidei ad mare
hujus sæculi paucissimos misit, atque
ita ex omni genere tam multos pisces,
& tanto mirabiliores, quanto vario-
res, etiam ipsos Philosophos cepit.*
Pondera hoc benè, ô magne
mundi Politice, maturius id te-
cum discute, centenis rimare
annis, & dicito mihi, quâ ra-
tione id dari potuisset executio-
ni, nisi JESUS CHRISTUS fuisset
DEUS omnipotens?

Cum ergo nullo uti voluerit
medio, quo uteretur mundi
politica, nec armis, nec divi-
tiis, nec eloquentiâ: quid
dicendum tibi restat,
nisi quod.

ARGU-

S. Augustinus
lib. 22. de
civit. DEI
c. 5.